

Arrest

nr. 258 853 van 29 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35 / 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN DER MAELEN, die *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam in december 2018 toe op het Belgische grondgebied en diende op 4 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 29 september 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 4 maart 2021 (RvV 4 maart 2021, nr. 250 459).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 30 april 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te

verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam : M.(…)

voornaam : H.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Armenië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/09/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 04/03/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 10/12/2018 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 3, 5 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK). Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Armenië terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij, zijn vrouw en kinderen in België een gezin vormt met zijn inwonende ouders en zus en haar gezin die allen een geldige verblijfstitel bezitten

Terwijl artikel 8 van het EVRM het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt en de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag respectievelijk bepalen dat bij alle maatregelen steeds het belang van het kind voorop dient te staan, dat de Staat de rechten en verantwoordelijkheden van de ouders dient te eerbiedigen en dat elk kind het recht heeft op te groeien bij zijn grootouders en om met beide grootouders contact te onderhouden.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffende artikelen schendt.

Toelichting:

Verzoekende partij heeft steeds duidelijk aangegeven dat hij, zijn 3 kinderen en echtgenote een gezin vormen met zijn inwonende ouders M.(…) en H.(…) L.(…).

Ook zijn zus M.(…) Y.(…) en haar gezin wonen op wandelafstand. Ze bezitten allen een definitieve verblijfstitel in België.

Doordat verzoekende partij getrouwd is met M.(…) H.(…) en ze samen 3 minderjarige kinderen hebben die allen samenwonen met hun grootouders is er sprake van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt.

Zo verzoekende partij gedwongen het land dient te verlaten wordt desbetreffend artikel geschonden.

*Deze permanente inbreuk op het gezinsleven van verzoekende partij houdt niet alleen een inbreuk in op de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, doch zou evenmin de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM doorstaan!
Het middel is gegrond.”*

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het recht van verdediging *“door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd, vooral nu de procedure tot internationale bescherming van de inwonende ouders van verzoekende partij M.(...) H.(...) en H.(...) L.(...) nog niet werd beëindigd en beiden procedures intrinsiek met elkaar zijn verbonden. Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verantwoorden.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om aan verzoekende partij een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen :

[MOTIVERING VAN HET BEVEL, “De weigering werd bijzonder schaars gemotiveerd en uitsluitend geweigerd omdat op 30/09/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 04/03/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen.”

Gelet op hetgeen hierboven werd gezegd aangaande zijnde de lopende procedure internationale bescherming van de ouders van verzoekende partij waarbij hun verzoek intrinsiek samenhangen spreekt het voor zich dat bovenstaand element absoluut onvoldoende blijkt om een betekening aan verzoekende partij van een bevel tot het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg ondermaats. Het is dus meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar motivering substantieel in gebreke is gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd nu zij niet verwijst naar de hangende procedure internationale bescherming van de ouders van verzoekende partij.

Nochtans heeft verzoekende partij hier zowel bij het CGVS als tijdens de procedure RVV meermaals op gewezen.

Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig te verwijzen naar deze elementen, ondanks hun gewichtige impact op het verblijfsstatuut van verzoekende partij.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij verplicht naar Armenië terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij aldaar met zekerheid zal worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Terwijl artikel 3 de verdragsluitende staten verbiedt personen te onderwerpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De schending van artikel 3 door een staat kan niet alleen voortvloeien uit de rechtstreekse actie van deze staat, die zelf de vernederende of onmenselijke behandeling zou opleggen, maar eveneens uit het feit dat een staat zijn medewerking verleent op de een of andere manier aan een uitzetting naar een land waar een schending van artikel 3 dreigt.

Zie in die zin EHRM, Soering tegen Verenigd Koninkrijk, 7.7.1989, serie A, nr. 161

Zodat de bestreden beslissing desbetreffend artikel schendt.

Toelichting

Verzoekende partij wordt in zijn land van herkomst nog steeds ten onrechte gezocht.

De dreiging t.a.v. verzoekende partij is derhalve nog actueel.

Het spreekt voor zich dat verzoekende partij bevreesd is voor de confrontatie met de personen die hem eerder bedreigden en vreest terecht voor zijn leven zodra hij terugkeert.

De hiervoor beschreven omstandigheden hebben verzoekende partij gesterkt in zijn overtuiging dat hij bij een eventuele terugkeer met zekerheid geconfronteerd zal worden met harde represailles en geweld en hij vreest dan ook terecht voor zijn leven.

Bij een terugkeer zal hij – onafgezien van het gevaar dat in zijn land van herkomst nog steeds bestaat – onmiskenbaar een probleem hebben met het gerecht.

Verzoekende partij riskeert voor de hem ten onrechte ten laste gelegde feiten zijn leven bij tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het middel is derhalve gegrond.”

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken melding zal gekregen hebben van het hangende procedure tot internationale bescherming van de ouders M.(...) H.(...) en H.(...) L.(...) en tóch nog beslist heeft een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker te betekenen terwijl ze in kennis waren van de huidige actuele dreiging ten aanzien van verzoekende partij.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.

De beslissing om verzoekende partij en zijn gezin te bevelen het grondgebied te verlaten ingevolge illegaal verblijf tart alle verbeelding wetende dat verzoekende partij inmiddels een leven opbouwde in België en zich inmiddels volledig integreerde en de Nederlandse taal aanleert. De kinderen gaan reeds geruime tijd naar school.

Verzoekende partij en zijn echtgenote zochten en vonden quasi onmiddellijk werk. Ze stonden dus steeds in voor het onderhoud van zichzelf en hun kinderen.

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag internationale bescherming van verzoekende partij enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hoofde van verzoeker zijn besloten.

Daarnaast ging de Dienst Vreemdelingenzaken ook reeds over tot het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten alvorens het onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming van de ouders van verzoekende partij af te wachten. Nochtans werd meermaals aangegeven dat beide procedures intrinsiek met elkaar verboden zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Het middel is gegrond.”

2.2. De vier door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

Ofschoon verzoeker zich in zijn middel steunt op de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat hij de motieven kent, doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen. Hij bedoelt met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt vanuit dit oogpunt onderzocht (cf. RvS 25 september 2002, nr. 110.660).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52/3, §1 en 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

De regelgeving schrijft voor dat "(d)e minister of zijn gemachtigde (...) aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten (geeft), gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°."

Artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalt op zijn beurt het volgende: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in (...) 2° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)"

Verzoeker betwist niet dat de Raad in zijn arrest van 4 maart 2021 besliste tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker betwist evenmin dat hij "het land binnen(kwam) op 10/12/2018 en (...) nog steeds op het grondgebied (verblijft), zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is". Bijgevolg was de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

In zijn middel meent verzoeker dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd omdat zijn verzoek om internationale bescherming intrinsiek verbonden zou zijn met de verzoeken om internationale bescherming van zijn ouders. In zijn arrest van 4 maart 2021, dat bekleed is met het gezag van gewijsde, had de Raad evenwel het standpunt van de commissaris-generaal bevestigd dat verzoekers asielaanvraag ongelooftwaardig is waardoor het gegeven dat dit aanvraag intrinsiek verbonden zou zijn met dat van zijn ouders, niet tot gevolg heeft dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen worden opgelegd. Er bestaat in hoofdzaak van de gemachtigde van de staatssecretaris geen verplichting om naar dit

asielrelaas of dat van verzoekers ouders te verwijzen, zoals hij in zijn middel beweert. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij oppert dat de beslissing op dit punt niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

2.8. Waar verzoeker in zijn vierde middel van oordeel is dat het onzorgvuldig of onredelijk zou zijn om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren omwille van de integratie in België van zijn kinderen, zijn tewerkstelling en die van zijn echtgenote, merkt de Raad op dat er geen wettelijke verplichting bestaat om met deze elementen rekening te houden en verzoeker deze elementen niet aan de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris had voorgelegd. Bijgevolg kan verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt geen onzorgvuldigheid of onredelijkheid verwijten.

2.9. Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 3, 5 en 9 van het IVRK omdat de beslissing het gezin zou verplichten naar Armenië terug te keren terwijl zijn inwonende ouders en zijn zus over een geldige verblijfstitel zouden beschikken.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat er zowel een terugkeerverplichting bestaat in hoofde van verzoeker, als in hoofde van zijn echtgenote en van hun minderjarige kinderen, zodat er van een scheiding tussen ouders en kinderen, zoals bedoeld in artikel 9 van het IVRK, geen sprake is. Daarenboven merkt de Raad op dat het IVRK een internationaal verdrag is dat België als verdragsluitende partij bindt, doch dat geen verplichting tot omzetting bevat en waaraan geen verticale rechtstreekse werking kan worden toegedicht (RvS 12 augustus 2014, nr. 10.718 (c); RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Bijgevolg kan verzoeker de schending ervan niet dienstig aanvoeren.

2.10. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

2.11. In zijn middel beweert verzoeker dat de beslissing de aangehaalde verdragsbepalingen schendt omdat hij samenwoont met zijn ouders en dat zijn zus met haar gezin, waarvan de leden over een definitieve verblijfstitel zouden beschikken, op wandelafstand woont.

2.12. De Raad stipt samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat het administratief dossier een synthesesnota van 30 april 2021 bevat, waarin betreffende het hoger belang van de kinderen en het gezinsleven het volgende wordt gesteld:

“(…)

□ Hoger belang van het kind : betrokkene heeft drie minderjarige kinderen in België. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op

verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

□ *Gezins- en familieleden* : betrokkene verblijft in België met zijn drie minderjarige kinderen en echtgenote. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen. Betrokkene en zijn gezin hebben een aanvraag GH ingediend met zijn zus die de Belgische nationaliteit heeft. Deze aanvraag werd hen geweigerd op 07/06/2019 met een bijlage 20 en een BGV. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.04/02/2020) dat zijn vader en zus in België verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling of tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Betrokkene verklaarde ook een oom in Polen te hebben, maar ook hij maakt geen deel uit van de gezinskern. Ten slotte verklaarde (gehoor DVZ dd.04/02/2020) de echtgenote van betrokkene verder geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben.
(...)"

2.13. Opdat een relatie tussen meerderjarigen, zoals *in casu* tussen verzoeker en zijn ouders/meerderjarige zus en haar gezin, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, §33). Het komt aan verzoeker toe om concreet aannemelijk te maken dat er sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid. Het gegeven dat de procedure inzake internationale bescherming van zijn ouders nog niet zou zijn afgerond, vormt geen indicatie van een band van afhankelijkheid.

Er wordt door verzoeker geen beschermenswaardig gezinsleven aangetoond in de zin van artikel 8 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het EHRM. Aangezien geen beschermenswaardig gezinsleven werd aangetoond, kan er evenmin sprake zijn van een disproportionele inbreuk op dit gezinsleven.

2.14. Tenslotte bepaalt het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In zijn middel beweert verzoeker dat hij bij een terugkeer naar Armenië met zekerheid zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hierbij baseert verzoeker zich kennelijk op zijn asielrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, waardoor zijn beweringen onmogelijk als basis kunnen fungeren om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Ter terechtzitting zet de aanwezige raadsman uiteen dat de vader van verzoeker problemen kent met een oligarch in Armenië, maar hij staft deze blote beweringen niet met concrete, op de persoonlijke situatie betrokken feiten (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

2.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM. Verzoeker toont evenmin een schending aan van de artikelen 3, 5 en/of 9 van het IVRK. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht of dat zijn recht van verdediging zou zijn geschonden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of zorgvuldigheidsbeginsel.

De vier aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN